

Jaroslav Kmicikievič sa narodil 30. júna 1894 v Dnestriku Dubovom na Zakarpatskej Ukrajine vo vtedajšom Rakúsko-Uhorsku. Absolvoval gymnázium v Przemysli a do vojenskej služby nastúpil ako príslušník divízie jazdného delostrelectva v roku 1914. Vo februári 1916 bojoval v rámci 6. domobranického pluku na talianskom bojisku. Tam sa dostal aj do talianskeho zajatia. Podobne ako mnoho ďalších, stal sa legionárom v Taliansku. Od apríla 1918 bol zaradený do 39. pešieho pluku Výzvedného.

Po návrate legionárov do vlasti sa zúčastnil vojenského obsadzovania československých hraníc a bojov proti Maďarsku pri Bratislave a Šali. Ďalej bojoval vo vojne proti Maďarskej republike rád. V septembri 1920 sa stal dôstojníkom z povolania, pričom prešiel viacero posádok jazdeckého vojska v armáde medzivojnového Československa. Počas mobilizácie (24. 9. – 12. 11. 1938) velil zmiešanému priezvednému oddielu 37 v Hraničnej oblasti 37.

Po rozpade Československa a vzniku Slovenského štátu vstúpil do slovenskej armády a zúčastnil sa tzv. Malej vojny s Maďarskom. Od 10. 5. 1939 bol veliteľom remontného strediska v Seredi a Liptovskom Sv. Mikuláši.

Po zapojení sa Slovenska do vojny proti Sovietskemu zväzu sa zúčastnil východného ťaženia pri Zaisťovacej divízii ako zástupca veliteľa Jazdeckého prieskumného oddielu I a neskôr ako veliteľ priezvedného oddielu 11, kde pôsobil do januára 1942. Na prelome rokov 1942 a 1943 slúžil ako posádkový veliteľ v Dnepropetrovske.

V lete 1943 bol veliteľom Jazdeckého priezvedného oddielu v Bratislave. Pretože na povrch začala čoraz viac vychádzať jeho ilegálna protirežimistická činnosť, pri ktorej spolupracoval s pplk. M. Ferjenčíkom, plk. D. Kalinom a ďalšími, bol vo februári 1944 zbavený velenia a odoslaný na dovolenku.

V júni 1944 bol už ako podplukovník odoslaný do Talianska k tam pôsobiacej slovenskej Technickej brigáde (1. júla 1944 premenovanej na 2. technickú divíziu - ďalej len „2. TD“), kde mal vystriedať veliteľa 102. pluku. Stal sa však veliteľom 101. pluku. Počas svojej cesty do Talianska nadviazal kontakt s predstaviteľom talianskeho odbojového hnutia doktorom Alvarem. Rovnako sa zoznámil s dôstojníkmi 2. TD, ktorí začali prejavovať

protinemecké nálady. Velenie nad plukom prebral 25. 6. 1944 a už o pár dní, po prechode veliteľa divízie plk. J. Imra na stranu Spojencov, sa stal dočasne aj veliteľom divízie.

Na území Talianska, v priestoroch dislokácie svojej jednotky, neustále mapoval a sledoval možnosti spolupráce s miestnym odbojovým hnutím a reálne uvažoval o možnosti prechodu na stranu Spojencov aj so svojím 101. plukom. Podporoval odbojové aktivity svojich podriadených a kryl ich pred velením.

Využíval svoje dobré vzťahy s doktorom Alvarem na rozvíjanie spolupráce s odbojovými a partizánskymi jednotkami pôsobiacimi v severnom Taliansku, ako boli brigáda Garibaldi, brigáda Matteotti a podobne. Sledoval zhoršujúce sa postavenie nemeckých vojsk v Taliansku a na 14. apríla 1945 naplánoval prechod jednotky na stranu talianskych partizánov. K tomu však nestihol vydať rozkaz, pretože 13. apríla 1945 bol zatknutý nemeckými poľnými žandármi a odvečený do nemeckého väzenia San Vittore v Miláne.

Keď 25. apríla 1945 v severnom Taliansku vypuklo protinemecké povstanie bol Kmicikievič z väzenia oslobodený a prevzal velenie nad 2. TD. Nadviazal kontakt s veliteľom odbojového hnutia generálom Cadornom, s ktorým sa poznal už od čias prvej svetovej vojny. Gen. Cadorno ho vymenoval za veliteľa všetkých slovenských a českých odbojových jednotiek v Taliansku. Kmicikievič sa ujal vedenia nad 2. TD, ktorú premenoval na 1. čs. divíziu v Itálii a ponúkol ju k dispozícii spojeneckým vojskám. O svojom počínaní a snahe začleniť divíziu do československého vojska bojujúceho v zahraničí proti nacistickému Nemecku informoval aj československé orgány v Londýne.

Vzhľadom na nemeckú kapituláciu v severnom Taliansku 1. čs. divízia v Itálii už žiadne ďalšie bojové úlohy nedostala a začiatkom leta 1945 bola repatriovaná do Československa.

Po návrate do vlasti bol Kmicikievič prijatý do čs. armády a zúčastnil sa bojov proti banderovcom. V roku 1947 ho povýšili na plukovníka a 1. augusta 1948 bol preložený do výslužby.

Literatúra:

Vojenské osobnosti československého odboja 1939-1945, Ministerstvo obrany ČR: Avis, Praha 2005.

ŠTEFANSKÝ, V.: Slovenskí vojaci v Taliansku 1943 – 1945, Ministerstvo obrany SR, Bratislava 2000.

